

WEET JE NOG ?

Toneelspel in twee bedrijven

door

ROGER VANHOECK

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.

Tel: 0 33 66 44 00

E-mail: info@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **WEET JE NOG?** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **ROGER VANHOECK** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2003/0220/049
iISBN 978-90-385-08450

© 2003 Toneelfonds J. Janssens/Roger Vanhoeck
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken voor de opvoeringen, naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering en Her-opvoering:

1. Aankoop van minimaal 3 tekstboekjes bij de uitgever.
2. Aanvraag en betaling opvoeringsrechten

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, Lees de voorwaarden op www.sabam.be.

Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

PERSONAGES:

(1 dame – 2 heren)

FRANS: Een oudere man, boven de zeventig.

Hij ziet er nogal onverzorgd uit: baard van enkele dagen, trainingsbroek, slobbertrui, pantoffels.

Hij rookt een pijp en spreekt dialect.

MENEER LEON: Hij is enkele jaren jonger dan Frans. Hij zit in een rolstoel maar is perfect gekleed in maatpak, das, pochette.

Hij spreekt algemeen Nederlands.

De taal en kledij van Leon moeten in de loop van het verhaal de wisselende stemming weergeven. Naarmate het toneel vordert worden zowel taal als kledij van Leon slordiger.

ROOS: Een klein, dementerend vrouwtje. Ze is nog heel kranig voor haar leeftijd en praat met heldere stem.

DECOR:

Door middel van zetstukken worden diverse locaties in en rond het bejaardentehuis gesuggereerd. Drie locaties kunnen volstaan. Er kan ook in doeken worden gespeeld. Het is dan ook uitermate geschikt om op kleine podia te worden opgevoerd.

EERSTE BEDRIJF

TAFEREEL 1 EN 2

(Frans komt vooraan op het toneel in een spotje staan. (links) Meneer Leon in een spotje.(rechts) Hij leest in een krant.(kwaliteitskrant))

FRANS: Ik was een blokmaker. Kent ge dat? Een blokmaker? Blokken? Van die houten schoenen. Zo'n blokmakerij, dat vindt ge nu niet meer, hé. Tegenwoordig maken ze die in de fabriek met een machine. Bij ons was dat allemaal handwerk: bomen zagen, uithossen, kappen, uithollen, gladschuren. Daar was werk aan, zenne, om zo'n paar klaar te krijgen. Nu zijn die in een wip gereed. Op een knoppeke duwen en... klaar. Zoals zoveel andere dingen. En meubelen? Kleren? Doodskisten? Allemaal automatiek.

LEON: Onze pa was een schoenmaker. Niet zomaar een schoenmaker, hij was directeur van de schoenfabriek 'De leren zool'. Ik heb dat altijd een domme naam gevonden. Mijn broer, die later de zaak overnam, vond er ook niks aan maar toch is het altijd 'De leren zool' gebleven. Onze pa had die naam bedacht toen hij met zijn zaak begon in een klein pand aan de Dorpsstraat in Neerwende, een klein dorp in de Kempen, tegen de Hollandse grens. In het begin had hij het helemaal niet druk. Het gewone volk liep op klompen, zij konden zich geen lederen schoenen permitteren. Tijdens de tweede wereldoorlog is het allemaal veranderd. Onze pa maakte schoenen voor de Duitsers. Spijtig genoeg heeft hij na de oorlog niet lang meer geleefd. Toen nam onze Robert de zaak over. Mij interesseerden die schoenen niet. Ik studeerde in Leuven. *(mijmert)* Een mooie tijd, maar veel te druk. Ik had eigenlijk geen tijd om te studeren.

FRANS: Wij hebben jarenlang in een café gewoond op de Kalfortsebaan, naast de gendarmerie. Langs de straatkant hadden wij twee grote ramen die in de zomer omhoog konden schuiven. Pas op, dat was niet gemakkelijk. Om die te liften moest ge minstens met twee zijn. Die ramen wogen als lood, man. Spikspaan, hé. *(pikspain)* Dat was nog eens hout. Dat kreeg je niet rot. Nu halen ze het hout allemaal uit Afrika of uit Zuid-Amerika. Hele bossen kappen ze daar om. Vroeger was dat niet nodig. Wij hadden spikspaan. Den Dis die wist het wel.

Ha, ja, ge kent den Dis niet, hé. Ik heb al gezegd dat we naast de gendarmen woonden en langs de andere kant woonde den Dis, de schrijnwerker. Zijn werkhuis grensde aan onze hof. In onze hof, vooraan zo breed als ons huis en achteraan tegen de spoorweg hooguit een meter, lag een bollebaan. Dat was een lange baan van schramullen en helemaal achteraan was er in die baan een ondiep putje. De kunst bestond erin om de houten, rood en groen en wit geschilderde bollen, zo dicht mogelijk bij dat putje te rollen. En liefst nog daarin maar da lukte nie altijd. Bijna elke café had toen zo'n bollebaan maar na de oorlog is dat stilletjesaan verdwenen. Alles wat geen mechaniek was, was van de oude tijd en dus niet goed meer. Da's 't zelfde als nu met die computers en die rekenmachines. De soot kunne ne mie rekenen. Tegenwoordig beginnen ze terug, met die bollebanen, gelek as in den bejaardenbond, hier in 't rustoord ook. Maar ik doe niet mee. Die bollekes zijn veel te klein, ge hebt daar gene pak aan. En glad! Dat heet ook niet meer bollen, hé. Neen, neen, *petanque* zeggen ze nu. Dat is veel chiquer. Dat komt uit Frankrijk.

LEON: Onze pa zat in de politiek. In 1838 werd hij bijna burgemeester. Ze hadden de meerderheid met de verkiezingen maar een van de raadsleden keerde zijn kar en brouwer Van Ghijsel ging met de sjerp lopen. Ons ma beweerde altijd dat Van Ghijsel de nagel was aan de doodskist van onze pa. Of dat waar is, weet ik niet maar hij voelde zich wel verraden. Ons ma. Ja, ons ma, dat is een triestig verhaal. Ik ga daar niet veel van vertellen. Ze is gek geworden. Ze heeft dat van ons Nicole in haar hoofd gestoken, zegt onze Robert. Je moet weten dat mijn zus zomaar verliefd werd op de zoon van Van Ghijsel. Stel je dat even voor: Trouwen met de zoon van de vijand. Maar ja, liefde... Wat doe je daaraan? Echt goed is het tussen ons ma en ons Nicole niet meer gekomen. Maar om te zeggen dat ons Nicole er de fout van is dat ons ma gek werd, dát is overdreven. We hebben daar allemaal fout aan. Mijn broer zeker. Ondertussen is ons Nicole ook gestorven maar mijn broer leeft nog. Toen hij in de jaren tachtig stopte met de fabriek, ging hij naar Spanje wonen. Daar is het altijd zomer.

FRANS: Ik had het over mijn buurman, de schrijnwerker, den Dis. Dat was ne stielman! Die maakte zijn doodskisten nog zelf. Als er iemand stierf, moest hij eerst dat lijk gaan meten. Die kist werd op maat gemaakt, kwestie van geen hout te verspillen. Voor die kisten gebruikten ze ook geen 'spikspaan'. Veel te duur om in de grond te steken. En nie rap genoeg rot. Waaibomenhout, canada's of populieren mutte ze da veu hemme. Weet ge, ik denk daar veel aan de laatste tijd. Als ge hier zit dan zit ge al in de laatste rechte lijn. De koers is voorbij. Alleen de sprint moet nog komen. Ze zeggen wel dat dood zijn geen zeer doet maar als dat zo dichtbij komt, begint ge toch te twifelen. En daarbij, dood zijn misschien niet maar doodgaan? Het blijft iets om bang voor te zijn. Daar is nog niemand teruggekomen om ons nu eens echt de waarheid te vertellen. En die hemel? Ik wou dat ik de pastoors kon geloven. Pas op, ik geloof ook wel dat er hierna nog iets komt maar die mannen hebben ons al zoveel wijsgemaakt...

LEON: Geld is bij ons nooit een probleem geweest. Buiten die ene keer, toen de zaak van Robert op de fles dreigde te gaan. Hij leefde er nogal duchtig op los en af en toe verloor hij zijn zaken uit het oog. Kwam daar nog bij dat hij met zijn oude machines niet meer kon concurreren met de grote fabrieken. Hij had dringend vers kapitaal nodig. Daarvoor klopte hij aan bij ons ma. Die had geld genoeg. Maar ze hield haar been stijf. Ze was toen al een beetje ziek in haar hoofd. Maar gek? Kom, ik denk daar liever niet aan terug. Soms... Vergeet het. Toen die erfenis uiteindelijk toch uit de voeten geraakte, kwam het met die fabriek van mijn broer weer helemaal goed. Hij heeft geld verdiend als slijk. Ons ma heeft dat niet meer geweten. In dat gesticht is ze een echte plant geworden. Ik heb haar echt zien verwelken. En wartaal!

FRANS: Ik kan den Dis nie uit mijne kop zette. Soms gebeurde het dat zijn meter te kort was. En ja, ge raadt het al, de kist ook. Dan plooiden ze de benen van die dode maar wat samen. Die voelde daar toch niks meer van en de kramp zou hij ook niet krijgen. Ik hoop toch dat ze mijn kist lang genoeg maken.

(pauze)

Neen, veel moeten we hier niet meer verwachten. Elke dag wordt het hier een beetje stiller. Ik heb er al veel zien vertrekken. Langs de andere kant hebben we het hier niet slecht. Lekker eten, een warm bed en af en toe een pintje of een druppel. Wat kunnen wij nog meer verwachten?

LEON: Een paar weken terug kreeg ik een kortsluiting in mijn hoofd. Ze hebben me toen naar de kliniek gebracht. Na een tijdje kon ik daar niet langer blijven. Om

terug naar huis te gaan is het nog te vroeg. Paul, mijn zoon, had gehoord over dit verzorgingstehuis. Het is wel een eindje van huis, zei hij, maar het heeft een goede naam. Hij heeft alles geregeld, ik moet me geen zorgen maken.

(stilte)

Ik hoop dat ik hier vlug wegkan. Sien, mijn huishoudster, kan me thuis toch ook verzorgen. Maar ja, onze Paul is een betweter. Sien wordt ook een dagje ouder, beweert hij. Dat wordt veel te zwaar voor haar. Wat weet hij daar nu van? Sien zou niet liever willen, weet ik zeker. Hij moet niet denken dat ik me hier levend laat begraven zoals ons ma in de tijd. Met Kerstmis ben ik thuis. Zeker weten.

TAFEREEL 3

(Roos, komt met driftige pasjes het toneel opgelopen. Ze drentelt wat rond en vindt tenslotte toch haar plaatsje in de spot.)

ROOS: Ik kan niet lang blijven. Ik moet naar huis. Hoe laat is het? *(zoekt naar klok maar vindt ze niet)* Onze Jef zal gaan thuis komen. Ik moet naar Lier. Dat is ver, hé, Lier. *(aarzelt)* Zou er nog een bus zijn? Ik loop nog even langs bij 'den Teusscher' voor een kilo worsten. Onze Jef vindt de worsten van 'den Teusscher' de beste van allemaal. Hij slacht zijn beesten in de stal achter de beenhouwerij. Die varkens kun je horen kelen tot bij ons. De Duitsers zullen hem wel eens pakken. Onze Jef hadden ze ook liggen. Ik denk dat de bus weg is. Het is te laat voor de bus. Ik neem de trein. Onze Sooi zal wel langskomen. Onze Sooi is chauffeur van den trein. Ik mag niet vergeten hem op tijd naar school te brengen. Ik vergeet zoveel de laatste tijd. En als hij te laat komt, krijgt hij slechte punten van de meester. Zo een klein manneke zet ge toch niet in 't straf hé. Op zijn knieën! Hij kan amper lopen. Die.... *(zoekt naam)* ge weet wel, die mee haar dot en dat bloemenkleed. Sé, dat is ambetant hé als ge zo vergeetachtig zijt. Nu kan ik die madame haar naam weer niet herinneren. Die zegt dat onze Jef dood is. Maar ik zal haar eens goed haar vet geven. Jaloers is ze, omdat zij nooit een vent gehad heeft. Ik zal het toch wel beter weten, zeker. Spijtig dat Lier zo ver is. Anders ging ik te voet. *(stilte, zoekt weer naar de klok)* Ik kan niet lang blijven. Ik moet naar Lier. Onze Jef heeft een longontsteking. Dokter Van Ewald heeft zijn borst afgeluisterd met zo een blikken potje. 't Is niks. Een longontsteking. Chance dat het geen griep is. Pas op, Roos, een prikje, zegt de verpleegster. Tegen de griep. Griep is gevaarlijk. Spijtig dat Lier zo ver is.

TAFEREEL 4

(In de cafetaria van het rustoord. Enkele tafels met stoelen, een toog, een paar affiches, sjoelbak of schietbak, krantenkiosk. Vooraan een soort salonnetje: twee zetels en een laag tafeltje. Meneer Leon zit in zijn rolstoel en leest een (kwaliteits)krant. Roos zit helemaal achteraan en kijkt door het raam naar buiten. Frans komt binnengesloft.)

FRANS: Goeie morgen.

(Roos steekt haar hoofd op en grijnst. Meneer Leon kijkt niet op en leest verder. Frans aarzelt even waar hij wil gaan zitten maar gaat dan toch in een van de zetels zitten)

Goeie morgen

ROOS: *(lacht)* Ja, ja, morgen

FRANS: *(negeert haar, is eigenlijk alleen geïnteresseerd in meneer Leon)* Goed weer vandaag. Mag ook al eens. Met die regen altijd. Daar is wat uitgevallen de laatste dagen.

(stille- begint een pijp te stoppen. - beetje spottend)

Gij leest graag, zeker? Ik niet, jong, die gazetten staan vol zever en vol leugens. Ze moeten ze elke dag vol krijgen, hé. Ik lees alleen 's maandags een gazet. Voor de voetbaluitslagen. Dat is tenminste elke week iets anders. Vroeger ging ik zelf ook naar de voetbal. Maar een hevige supporter was ik niet hoor. Ik zat liefst in de kantine. Lekker warm en met een goei pint.

ROOS: Onze Jef is zat.

FRANS: Van de rijstpap met de gouden lepeltjes, zeker.

ROOS: Goed, hé, rijstpap. Ik ga straks rijstpap koken.

FRANS: *(kruipt nu bijna bij meneer Leon op de schoot.)* Staat er iets in over de voetbal?

LEON: Uw pijp stinkt en voetbal interesseert me niet.

FRANS: *(geschrokken, steekt pijp brandend in zijn zak)* Hebt ge het meer voor de koers, misschien? Dat is ook gene vette meer de laatste tijd. Van Steenbergen, Ockers en Merckx dat waren coureurs. Die Museeuw, dat gaat nog. Ze zeggen dat die met één been Parijs-Roubaix gewonnen heeft. Zou dat kunnen, denkt ge? 't Is toch een goeie. Nogal een verschil met dat papkind met zijne grote muil. VandenBroeck of zoiets. Dat is een mannequin en een vrouwenzot.

ROOS: Ik ben niet zot.

FRANS: Bijlange niet, Roos, ben ik over u niet bezig.

ROOS: *(verwonderd)* Over wie dan wel?

FRANS: Over Stanneke Ockers.

ROOS: *(zingt)* Stanneke Ockers. Hadde niet gereden in de pist dan hadde niet gelegen in de kist.

(Leon vouwt krant dicht, Frans steekt zijn pijp weer aan)

LEON: Sport interesseert mij helemaal niet. Voetbal niet en koers ook niet.

FRANS: *(opgelucht omdat Leon eindelijk praat)* Wat leest gij dan eigenlijk. Politiek?

LEON: Onder andere en economie.

(Frans fluit tussen zijn tanden)

De economie is de motor van de wereld. Het geld is de benzine en de politiekers zitten aan het stuur.

FRANS: *(beetje overdonderd, herpakt zich)* Ha, ja. Ja, ja, dat is juist. Het stuur. Dat is waar, jong. De politiekers zitten aan het stuur. Maar ze rijden dikwijls verloren, he. *(lacht om zijn eigen grap)*

ROOS: Als die bus maar niet verloren rijdt.

LEON: *(negeert Roos)* Zou jij dat beter kunnen misschien?

FRANS: Hola, hola, dat zeg ik niet, he maat. Maar daar zitten der toch een hoop tussen die geen rijbewijs hebben. En als ze het wel kunnen, rijden ze gewoon waar ze willen. Wij hebben daar niks aan te zeggen. Vindt gij dat ook niet? Het kan toch veel beter, hé.

ROOS: Onze Sooi kan veel beter, Jef. De meester zegt het ook.

FRANS: *(geërgerd maar toch vriendelijk)* Roos, wilt ge nu eens wat zwijgen. Ge ziet toch dat ik met meneer.... Heu... Hoe heet gij eigenlijk? Hoe lang zijt ge hier al?

LEON: Leon Dedoncker. Meester Dedoncker, advocaat.

ROOS: Ziede wel, de meester.

FRANS: Moet gij niet naar Lier, Roos?

ROOS: Ja, hoe weet gij dat? Hoe laat is't?

FRANS: Hoog tijd, straks is de bus weg.

(Roos scharrelt vlug haar spulletjes bijeen en verdwijnt. Ondertussen mompelt ze: Ik moet naar Lier.)

LEON: Die dame is gek.

FRANS: Gek? Roos doet geen vlieg kwaad.

(op hetzelfde moment mept Roos naar een voorbijvliegende vlieg)

LEON: Dat mens stoort iedereen. Je kunt niet eens rustig je krant lezen. Dat is hier toch een rusthuis. Of niet soms?

FRANS: *(sussend, glimlachend)* 't Is goed te zien da gij hier nog niet lang zijt. Dat hoort ge zo. Weet ge, ge zult hier nog wat anders meemaken, maat. Hedde den Torre al gezien?

LEON: Wie?

FRANS: Den Torre! Nen boom van ne vent maar mee een konijnenblaasje. Op alle mogelijke en onmogelijke plekken begint die te plassen. Ze zeggen hé dat hem zelfs eens in de kast van den directeur gepist heeft. Ma ja, eigenlijk mag ik dat niet zeggen, ik heb het zelf niet gezien.

LEON: En dat vind jij normaal?

FRANS: Normaal? Niks te normalen. Maar die vent beseft da niet meer, hé. Verstaat ge 't?

LEON: *(spreekt tegen zichzelf)* Onze Paul zei dat dit rusthuis een goede naam had.

FRANS: *(overtuigend)* Dat is hier goed ook. Ik wil maar zeggen, ze moeten met die mensen toch ergens naartoe. Ze weurre hier goed gesoigneerd, zenne. En pas

op, meneer Leon, hier wonen nog ander sukkelaars. Wrakken soms, jong, mensen die al jaren niet mee uit hun bed kunnen. Sommige geven ze eten met een buiske in hun maag. Da meutte ze toch ook veu zeurge. *(Frans merkt dat meneer Leon met steeds grotere afkeer luistert)* Maar, kom, ik wil aa gene schrik aanjagen. Ge wordt dat hier wel gewoon. Roos, dat is nog een van de besten. Dat zult ge wel zien as we gaan wandelen. Wedde dat ge haar niet kunt volgen!?! *(Frans schrikt van zijn eigen woorden. Hij kijkt naar Leon, naar de rolstoel en terug)* Sorry, meneer Leon, zo bedoelde ik dat niet. Wat hedde gij eigenlijk aan de hand?

LEON: C.V.A.

FRANS: *(verwonderd)* Allee, jong, iets mee de chauffage?

LEON: *(geleerd)* Cerebraal Vasculair Accident.

FRANS: Ha, met den auto.

LEON: *(zuchtend)* Dat is een bloedklonter in mijn hersenen.

FRANS: *(eureka!)* Ha, nen attack, zegt dat dan. Zedde verlamd?

LEON: Gedeeltelijk. Mijn linkerhelft. Mijn arm is al veel beter maar mijn been wilt nog niet goed mee. Nog een paar weken zegt de neuroloog.

(Frans kijkt vragend)

De dokter, bedoel ik.

FRANS: *(luchtig)* Ja, ja, da wist ik wel. Wette, dat komt allemaa in orde. Binnenkort is't kerstfeest. Dan komt Lady Lydi zingen. Dan kunne we nog eens een danske placeren.

LEON: *(chagrijnig)* Op één been?

FRANS: Rolstoeldans! De meiskes zijn daar goed in hier. En Lady Lydi, dat is een goei zangeres, hé. Kende gij die? Ze is hier verleden jaar ook gewest. *(zingen of neuriën: Zie ik de lichtjes van de Schelde, In de Stille Kempen, of iets dergelijks)* Tof maat. En dan wafelen daarbij en een goeie trappist.

LEON: *(zeer beslist)* Met Kerstmis ben ik thuis.

(Frans kijkt hem ongelovig aan maar zegt niks meer.)

TAFEREEL 5

(Roos zit in haar eentje in een hoek. Ze heeft een pop op haar schoot en zingt een wiegeliedje.)

ROOS: Nu moet je lekker slapen, hoor je? Kleine kindjes moeten op tijd in hun bed, anders worden ze niet groot. Je wilt toch groot worden, hé. Zoals mama: groot, sterk en... slim. Zal ik je eens wat zeggen? Die vent zegt dat ik gek ben. *(sust baby)* Neen, neen, je moet niet bang zijn. Ik ben daar ook niet bang voor. Ja, ik vergeet veel, dat is waar. Daarom ben je nog niet gek. Ik zorg toch goed voor jou. Zal ik je nog eens een propere luiertje omdoen? Effe kijken. *(Ze legt de pop op haar*

buik, heft het rokje op. De pop heeft geen broek aan. Roos raakt in paniek. Ze roept.) Jef! Jef! Waar zit die nu toch. Als ik hem nodig heb, is hij er niet. Jef, breng eens een pisdoek. Je bent de pisdoek van onze Sooi vergeten. *(teder)* Papa komt zo, kleintje. Kom, mama zal je knuffelen. Neen, je moet niet huilen. Papa is niet stout. Hij is niet gek. Hij is het gewoon vergeten. *(roept)* Jef, breng je die pisdoek nu!!! Sst, sst, stil zijn. Of heb je honger? Zal je mama je wat te eten geven? *(knoopt bloes los en legt pop aan haar borst.)* Lekker? Hé, niet zo gulzig, jongen. *(neuriet liedje, drukt pop tegen haar borst, staat wat later op en wikkelt de pop in een dekentje)* En nu naar huis. De bus wacht niet.

TAFEREEL 6

*(In de refter. Dit kan uiteraard op dezelfde locatie als de cafetaria. Met enkele doeken en een aangepaste belichting kan dit perfect worden geënsceeneerd. Frans, meneer Leon en Roos zitten samen aan één tafel te eten. Tijdens deze scène vooral de verschillende eetgewoontes beklemtonen: **Frans:** volks, eet bijvoorbeeld alleen met een vork. **Leon:** gedistingeerd, mes en vork, serviette, lippen deppen, af en toe een slokje water. **Roos:** traag, met kleine hapjes, alsof ze niet eens weet wat ze aan het doen is. Ze eet gemalen voedsel)*

FRANS: *(likkebaardt, legt vork neer, stoel achteruit, veegt met zijn hand zijn mond schoon en begint een pijp te stoppen)* Wat zegt ge daarvan? Kermiskost is't. Savooi en worsten. Lekker.

ROOS: Worsten van 'den Teusscher'. Van die dikke.

FRANS: Wat vinde gij ervan, meneer Leon. Goed, hé.

LEON: *(minachtend)* Veel te vettig. Slecht voor de cholesterol.

FRANS: *(beetje berispent)* Ge moet content zijn dat den dokter u niet op regiem zet. Hedde al eens gezien wat die moeten eten? *(wijst naar bord van Roos)* Geen zout, geen kruiden. En dan draaien ze dat allemaal nog door de molen tot dat het een pappeke wordt. Vies is't. Precies dat de kok dat al eens gegeten heeft. *(lacht uitbundig)*

LEON: *(verontwaardigd)* Ik vind dat geen onderwerp om aan tafel te bepraten, Frans. Je bederft mijn eetlust helemaal.

ROOS: Straks komt onze Sooi. We gaan naar Lier. *(er valt wat eten uit haar mond terug in haar bord)*

LEON: *(gooit kwaad bestek op tafel)* Ik ben hier weg. Hoe kun je hier nu eten!

ROOS: Dat smaakt, hé.

LEON: Houd uw mond!

FRANS: *(lachend)* Uit eerbied voor de kok eten we alles op. Wette, meneer Leon, dat was de lijfspreuk van onze vroegere pastoor. Uit eerbied voor de kok eten we alles op. Ik geef toe dat die ze niet alle vijf op een rijtje had maar hij meende 't wel goed. 't Schijnt dat hij verleden jaar gestorven is.

(Leon scharrelt zijn bord, bestek en glas bijeen, zet alles op zijn schoot en bolt

met zijn rolwagen naar een ander tafeltje. Onderweg klettert zijn bestek tegen de grond en morst hij water op zijn broek. Hij vloekt. Frans raapt het bestek op.)

Hier, ge verliest uw wapens.

LEON: Denk je dat ik daarmee nog eet? Wil je ander bestek voor me halen?

FRANS: *(loopt even opzij uit het gezichtsveld van Leon en veegt de vork schoon aan zijn zakdoek)* Voilà, recht uit het afwasmachien.

LEON: *(twijfelt of hij verder gaat eten of niet maar duwt dan het bord weg)* Bah, helemaal koud. Hoe jij dat hier al zes jaar volhoudt, snap ik niet.

FRANS: Alles went, joh, zelfs den duvel aan 't branden. Ge moet wat geduld hebben. Gelijk thuis is dat hier niet, dat weet ik ook.

LEON: *(wijst naar Roos)* Dat mens werkt op mijn zenuwen.

FRANS: *(sussend)* Och, dat is een braaf menske. Wat simpel maar hoe worden wij nog? Ze komt van Lier.

ROOS: Lier, ja, Lier, ik moet naar Lier. Is 't tijd voor de bus?

LEON: *(weer kalmer)* Ik kan er niet aan doen, Frans. Het is sterker dan mezelf. En dan kom jij nog met die verhalen van die kok en die pastoor.

FRANS: *(verwonderd)* Allee, meneer Leon, dat zijn toch grapjes. As ge dat al vies vindt. *(laat stem zakken, samenzweerderig)* Zal ik eens iets echt vies vertellen? Hedde gij kleinkinderen?

LEON: Ik moet het niet weten!

FRANS: *(gaat onverstoord verder)* Tegenwoordig hebben die soot van die rubberen tutters. Wette wat dat wij kregen thuis? Ons moe maakte die zelf.

(Leon wendt zijn hoofd af)

Ze pakte een stuk brood met wat bruine suiker. En dan begon ze te kauwen. Ondertussen pakte ze een voddeke en een koordje. Als dat in hare mond een goed pappeke was...

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

**TONEEL
FONDS** **ANSSENS**
Voor de juiste keuze